Kohe tulikahju järele oli raad saatnud bürgermeister Samuel Ackerbaumi Stokholmi nõutama riigivalitsuselt leevendust linna hädadele [32] ning kodanikkond omalt poolt läkitas veel erilise palve kuningale, milles kujutas eredates värvides linna viletsust ja palus loobuda tänavate reguleerimisest [33]. Ackerbaumi kaasa toodud valitsuse resolutsioon oli linnale üldiselt soodus, kuid selles nõuti siiski tänavate reguleerimist ja edaspidi kõikide linnamajade ehitamist kivist. Selle eest loovutati aga linnale kuningas Karl XI täisealiseks saamiseni kroonule kuuluv osa Tartus joovastavate jookide ja tapaloomade pealt võetavast aktsiisist ($^1/_2$ sellest läks riigile, $^1/_2$ linnale) ning nn. rekognitsiooni ehk kontributsiooni raha ($333^1/_3$ riigitaalrine iga-aastane maks riigile) [34].

Nagu eespool nägime, loobus kroonu ise lõpuks reguleerimise teostamisest. Sellegipärast edenes põlenud majade ülesehitamine sõltuvalt üldiste majandusolude pikaldasest paranemisest väga visalt. Erandi ei moodustanud ka riigiehitised. Nii jäi enamik lossi hooneid, ka komendandi ja landshöfdingi ametikorter, Rootsi aja lõpuni üles ehitamata, kuigi sellest sagedasti kõnet oli. Riik soovitas seda veeretada linna kaela, viimane pidas aga endale kasulikumaks maksta komendandile korteriraha [35].

Suuri raskusi oli ka Maarja kiriku parandamisega. Kirikukogudus, mille moodustasid peamiselt kohalikud Rootsi ametnikud ja garnisoni sõdurid, oli kaunis väiksearvuline ning vaene, kirik ise ei evinud aga peaaegu mingisuguseid tuluandvaid varandusi. Juba varsti peale tulikahju oli kindralkuberner Tott pööranud valitsuse tähelepanu tarvidusele varustada kirik kõige lähemal ajal vähemalt katusega (nähtavasti torni langemisel) vigastatud võlvi ja müüride edasise lagunemise vältimiseks [36]. Näib aga, et alles mitme aasta pärast suudeti saada kirik enam-vähem korda.

1667. a. tulikahju kirjeldustes ei leidu ühtegi tähendust, mis lubaks oletada vähegi arenenud tulekaitse organisatsiooni olemasolu. Ka Maarja kiriku päästmine sündis nähtavasti garnisoni sõdurite poolt. Igal juhul tõendas see kohutav õnnetus püsiva tuletõrjekorralduse hädavajalikkust. Kuid initsiatiiv selle loomiseks ei tulnud mitte raelt ja

---

[32] XXIX, Raeprot. (konts.) 29. 5, 7. 6, 10. 6, ja 12. 6. 1667.
[33] XLI, 3. Tartu kodanikkond kuningale 24. 6. 1667.
[34] I, 14. Eestkostevalitsuse resolutsioon. 9. 10. 1667.
[35] ERKA, LRKkA. XIX, 43. Komendant O. R. Berg kubernerile 12. 9. 1689.
[36] Rootsi Riigiarhiiv, Livonica, Liivimaa kindral-kuberneri kirjad kuningale. Clas Tott Karl XI eestkostevalitsusele 1. 6. 1667.

Tartu V, lk. 244